

Tot té el seu moment, sota el cel
hi ha un temps per a cada cosa. (Cohélet 3, 1)

IV Diumenge de Pasqua 2025 - Núm. 317

Arrencar

M'assec a l'espai de pregària d'avui. Ho faig recordant aquell joc d'arrencar cebes que de menuts ens atreia. Ens asseiem al terra, en filera, ben agafats amb les mans a la cintura de qui teníem davant. Consistia en aquell joc de forces entre qui, dret estant, volia arrencar el primer de la filera, mentre nosaltres tractàvem d'impedir-ho agafant-lo amb les mans. Rememoro aquell "arrencar cebes". Faig atenció a la força que calia fer amb les mans per tal d'arrencar un a un els companys. M'adono de la força necessària per prémer amb les mans i estirar, arrencar d'algun lloc. No és un moviment gratuït. Cal posar-hi intenció, acció, concentrar les forces en una mateixa direcció... com la força que faig per arrencar una peça de fruita de l'arbre.

Concentrant-me en aquesta força a les mans, m'adono de la sensibilitat epidèrmica quan soc estirada per una altra mà: la força, el contacte, el moviment que genera... Ara m'enfoco en la sensibilitat del moviment invers, quan soc jo la mà que estira, que posa força per comunicar-la a l'altre, per causar un moviment en l'altre.

Afinant en ambdós moviments, llegeixo [Jn 10, 27-30](#). Poso atenció al que em manté en relació amb els altres: quan els dono la mà, quan ens saludem de bon matí, quan establím conversa, quan ens reconeixem per la veu... m'adono de la força que rebo del que em vincula amb els meus, amb mi mateix/a i amb Déu. D'aquest vincle en rebo la força.

Gratitud, sento de sobte una forta gratitud... Déu meu, pren-me de la teva mà, t'acompanyo sense resistir-me. No defugiré de res del que m'arriba a la vida, ho assimilaré amb totes les meves forces, però dóna'm de tant en tant un breu instant de tranquil·litat... M'agrada estar protegida per l'escalfor i la seguretat, però tampoc em revelaré si entro en el fred, sempre i quan sigui de la teva mà. Aniré arreu de la teva mà i vull intentar no tenir por. Intentaré irradiar una mica d'amor, del veritable amor humà que hi ha en mi, a qualsevol lloc que estigui... Prometo que viuré al màxim aquesta vida i que seguiré endavant. A vegades penso que la meva vida comença ara mateix.

(Etty Hillesum)

"Único"
Cristóbal Fones

Amb el res del Parenostre, demano sentir la Seva força a les meves mans. Demano sentir-me la força que em manté unit, unida, al Pare-Mare, quan soc agafada de la mà.